Στοθ. Α' Βοηθειών 44—44
Πυροσβεστ. Ὑπηρεσία 25—61
Βλάβαι 25—22
Τμῆμα Ἀσφαλείας 28—80
ΔΕΥΤΕΡΑ 20 Μαΐου 1963

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Τουριστικὴ Ἀστυνομία 34—52
Τουριστ. Πέριπτερον 45—40
Α' Ἀστυνομ. Τμῆμα 28—81
Β' Ἀστυνομικ. Τμῆμα 28—82
Γ' Ἀστυν. Τμῆμα 28—83
Δ' Ἀστυνομ. Τμῆμα 20—2[illegible]

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΥΤΥΧΕΣ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α'

ΑΥΡΙΟΝ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ

Τοῦ Δημάρχου, πρώην ὑπουργοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

Αὔριον αἱ Ἰόνιοι Νῆσοι καὶ οἱ ἐν Ἀθήναις Ἑπτανήσιοι πανηγυρίζουν τὴν ἐπέτειον τῆς ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μὲ τὴν Ἑλλάδα. Ἦτο τὸ πρῶτον εὐτυχὲς γεγονὸς τῆς ἱδρυθείσης τότε Δυναστείας τοῦ Γεωργίου τοῦ Α'.

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1863 ἀνεκινήθη τὸ ζήτημα τῆς ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος καὶ ἡ κυβέρνησις Βούλγαρη ἀνέθεσεν εἰς τὸν πληρεξούσιον Χαρίλαον Σ. Τρικούπην νὰ μεταβῇ εἰς Λονδῖνον διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ συνεχιζόμενον ἐκεῖ Συμβούλιον τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων διὰ τὴν κατεδάφησιν τοῦ φρουρίου τῆς Κερκύρας. Ὁ Χαρίλαος Τρικούπης, καθ' ὃν χρόνον διηύθυνε τὴν ἐν Λονδίνῳ πρεσβείαν, διὰ τῶν στενῶν δεσμῶν τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀναπτύξει μετὰ τῶν Ἀγγλικῶν προσωπικοτήτων καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας Πάλμεστρον εἶχε πολὺ προωθήσει τὸ ἑπτανησιακὸν ζήτημα, καὶ ἐνῶ ἡ πρεσβεία τοῦ Λονδίνου δὲν εἶχε βεβαίως ἐργασίαν, ἔπρεπε νὰ διατηρήσῃ μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν ἐπαφὴν μὲ τὴν ἀγγλικὴν διπλωματίαν, ἤτις ἐρρύθμιζε τὰ ἑλληνικὰ πράγματα. Διότι ἂν ὑπῆρχε πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος ἐν Λονδίνῳ τότε, θὰ ἦτο πληροφορημένη ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις ὅτι εἶχεν ἤδη ἑτοιμασθῆ ἡ συνθήκη ἄνευ συμμετοχῆς καὶ ἐν ἀγνοίᾳ της. Τὸ ἀπὸ 25 Ὀκτωβρίου τηλεγράφημα τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν Λόρδου Ρῶσσελ ἐκ Λονδίνου πρὸς τὸν πρεσβευτὴν τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἐν Ἀθήναις Σκάρλετ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Ἑλληνικὴν κυβέρνησιν νὰ ἀποστείλῃ τάχιστα πληρεξούσιον «ἐφωδιασμένον διὰ τῆς προσηκούσης πληρεξουσιότητος πρὸς διαπραγμάτευσιν συνθήκης παραχωρήσεως τῆς ἐπὶ τῶν Ἰονίων Νήσων προστασίας τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος καὶ περὶ Ἑνώσεως τῶν Νήσων τούτων», δὲν ἐξυπηρέτει πραγματικῶς τὴν ἑλληνικὴν ὑπόθεσιν.

Ἐν τῇ διακοινώσει τοῦ Ἄγγλου πρεσβευτοῦ πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν Πέτρον Δεληγιάννην ἐτονίζετο ὅτι ὁ Ἕλλην ἀντιπρόσωπος πρέπει νὰ ἔχει εὐρυτάτην ἐξουσιοδότησιν. Ἡ κυβέρνησις Βούλγαρη εἰσηγήσει τοῦ Πέτρου Διληγιάννη, προκρίναντος τὸν Χαρίλαον Τρικούπην ὡς πληρεξούσιον, παντὸς ἄλλου διπλωμάτου, τὸν προσκάλεσε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐθνικὴν ἀποστολὴν καὶ ὁ Τρικούπης προθύμως ἀνεχώρησε διὰ Λονδῖνον τὴν 14 Νοεμβρίου 1863, ἡμέραν καθ' ἣν εἶχε πλέον καταρτισθῆ ἡ συνθήκη διὰ τὴν παραχώρησιν τῆς Ἑπτανήσου.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Χαριλάου Τρικούπη εἰς Λονδῖνον εἶναι μία ἀπὸ τὰς δυσκολωτέρας ἐν τῇ διπλωματικῇ ἱστορίᾳ. Διότι εἶχε καταρτισθῆ ἡ συνθήκη ὑπὸ τῶν πέντε Δυνάμεων καὶ ἐκαλεῖτο ἡ Ἑλλὰς νὰ τὴν ὑπογράψῃ, μὲ ρητὸν ὅρον ἐπιβληθέντα τῇ ἀξιώσει τῆς Αὐστρίας, ὅπως κατεδαφισθοῦν τὰ φρούρια τῆς Κερκύρας καὶ ἕτερον διὰ τὴν οὐδετερότητα τῶν Ἰονίων Νήσων. Ἀλλ' ἡ ἀξία τοῦ Τρικούπη τοιοῦτον δύσκολον θέμα ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ διὰ νὰ καταδειχθῆ μεγάλως.

Μόλις ἔφθασεν εἰς τὸ Λονδῖνον ὁ Τρικούπης εἶδε πρῶτον τὸν Ρῶσσον πρεσβευτὴν Βρουνώφ, ὅστις προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὸν Τρικούπην, ὅτι ἔπρεπε νὰ παύσῃ ἰσχυριζόμενος τὸ ἀδύνατον τῆς κατεδαφίσεως τῶν φρουρίων καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσεν ὅλας τὰς δυσχερείας, τὰς ὁποίας παρενέβαλλεν ἡ Αὐστρία διὰ τὴν Ἕνωσιν τῆς Ἑπτανήσου, αἵτινες εἶχον φθάσει μέχρι τοῦ σημείου νὰ ματαιωθῇ ἡ σύναψις τῆς συνθήκης καὶ ἦτο πλέον ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθουν οἱ πέντε Δυνάμεις ἐπὶ πραγμάτων ἀποφασισθέντων διὰ πράξεως δημοσίας. Κατόπιν ὁ Τρικούπης εἶδε τὸν Γάλλον ἀντιπρόσωπον ντὲ Καντόρ, ὅστις τοῦ εἶπε, ὅτι ἡ Γαλλία συγκατένευσεν εἰς τὴν συνθήκην τῆς 14 Νοεμβρίου, ἵνα μὴ ματαιωθῇ ἡ Ἕνωσις καὶ τοῦ ἐπανέλαβεν ὅσα καὶ ὁ Βρουνώφ.

Τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας λόρδον Ρῶσσελ ὁ Τρικούπης ἐπεσκέφθη εἰς τὴν ἐν Ρίτσμουδ ἔπαυλίν του. Ὁ Ρῶσσελ, μὲ ἐγκαρδιότητα δεχθεὶς τὸν Τρικούπην, τοῦ ἐξήγησεν ὅτι οἱ ἐπιβληθέντες ὅροι ἦσαν ὄχι μόνον ἀναγκαῖοι διὰ τὴν Εὐρώπην, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμοι διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Τρικούπης εἶπεν εἰς τὸν Ρῶσσελ, ὅτι εἶχε ρητὴν διαταγὴν τῆς κυβερνήσεώς του νὰ μὴ ὑπογράψῃ τὴν συνθήκην, παρεπονέθη δὲ πικρῶς διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως, ὅπως καλέσῃ τὴν Ἑλλάδα νὰ μετάσχῃ τῶν διαπραγματεύσεων, ὅτε αὗται εἶχον λήξει καὶ κατέδειξεν πόσον σκληρὸν ἦτο ἐκ μέρους αὐτῆς, ἀφοῦ ἀφῆκε νὰ πιστευθῇ διὰ τῶν ἀγορεύσεων τοῦ ἰδίου τοῦ Ρῶσσελ εἰς τὴν Βουλήν, ὅτι ἡ παραχώρησις τῆς Ἑπτανήσου ἦτο πλήρης καὶ τελεία, νὰ παλινωδῇ διὰ προτάσεων, αἱ ὁποῖαι κολοβώνουν τὴν παραχώρησιν. Ὁ Τρικούπης ἐτόνισεν, ὅτι ἡ ἀρχικὴ παραχώρησις τῆς Ἑπτανήσου, ἔφερε χαρακτῆρα γενναιοδωρίας, ἐπὶ τῇ ἀνόδῳ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν θρόνον τοῦ Γεωργίου τοῦ Α' καὶ κατόπιν τῆς ὑποσχέσεως τῆς Ἀγγλίας ἐδέχθη ὁ Γεώργιος νὰ γίνῃ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Λόρδος Ρῶσσελ ἀπήντησεν, ὅτι ἡ Ἀγγλία οὐδέποτεὑποσχέθη νὰ μὴ κατεδαφίσῃ τὰ φρούρια καὶ ὅτι ὑπεύθυνος ἦτο ἡ Αὐστρία διὰ τοὺς ὅρους, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν συνεφώνει εἰς τὴν παραχώρησιν.

Ὁ Τρικούπης τὴν ἐπαύριον εἶδε τὸν Ἄγγλον πρωθυπουργὸν Πάλμεστρον, ὅστις τοῦ εἶπεν ὅτι ἐθεώρει τὴν κατεδάφισιν τοῦ φρουρίου ὡς πολὺ ὠφέλιμον διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Κερκυραίους, διότι ἀφ' ἑνὸς ἀπήλλασσε τὸ Ἑλληνικὸν Ταμεῖον περιττῶν δαπανῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου ἔδιδεν εἰς τὴν πόλιν τῆς Κερκύρας ἔκτασιν ἐκ τῆς κατεδαφίσεως τῶν φρουρίων. Ὁ Τρικούπης ἀπήντησεν ὅτι τὰ ἐπιχειρήματα αὐτὰ δὲν τὰ ἀθεώρει σοβαρὰ ὁ Ἑλληνικὸν λαὸς καὶ ὅτι ἡ ἱστορία τῆς Ἰονίου Πολιτείας τρανῶς ἐδίδασκε πόσον ὀλίγον συλλογίζονται οἱ Ἰόνιοι τὰ ὑλικὰ των συμφέροντα, ὁσάκις ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία συνεδέετο μεθ' οἱονδήποτε ζήτημα. Ὁ Τρικούπης εἶδε διὰ δευτέραν φορὰν τὸν Ρῶσσελ καὶ τὸν Αὐστριακὸν ἀντιπρόσωπον Ἀπονύη. Καὶ ἐν συνεχείᾳ διὰ τρίτην φορὰν τὸν Ρῶσσελ. Καὶ ἐπέτυχε νὰ μετριάσῃ τὴν ἀδιαλλαξίαν καὶ τὴν 3 Δεκεμβρίου 1863 ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ἀντοπροσώπους τῶν Δυνάμεων μακρὸν ἀναλυτικὸν ὑπόμνημα, τὸ ὁποῖον κατέληγεν ὡς ἑξῆς: «Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν Ἰόνιοι, πεπεισμένοι περὶ τῶν εὐμενῶν τῶν εὐεργετίδων Δυνάμεων ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους διαθέσεων, ὧν πολλάκις ἔλαβον δείγματα προσδοκῶσι μετὰ πεποιθήσεως ὅτι δὲν θέλουσι ἐπιμείνει εἰς μέτρα, καθιστῶντα τὴν ἕνωσιν ἀπραγματοποιήσιμον καὶ δυνάμενα νὰ ἔχωσι δυσάρεστον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς νέας τῶν πραγμάτων τάξεως, ἣν ἡ Ἑλλάς, μετὰ σκληρὰς δοκιμασίας, ἵδρυσεν εὐτυχῶς».

Αἱ ἐνέργειαι τοῦ Τρικούπη καὶ τὰ διαβήματά του συνεχίσθησαν καθ' ὅλον τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1863 καὶ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1864 ἐν Λονδίνῳ. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ Ἰανουαρίου ἐπέστρεψεν εἰς Λονδῖνον ὁ Γλάδστων. Ὁ Τρικούπης ἐπέτυχε μετ' αὐτοῦ συνάντησιν. Ὁ Γλάδτων ἐξεφράσθη σφοδρότατα κατὰ τῶν ἀξιώσεων τῆς Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τοῦ Ἰονίου ζητήματος, θεωρήσας πρὸς τοῖς ἄλλοις ὡς τερατώδη τὴν ἀξίωσιν αὐτῆς νὰ θέσῃ ὅρους πρὸς ὄφελος τῆς ἀτμοπλοϊκῆς αὐστριακῆς ἑταιρίας Λόϋδ. Ὁ Τρικούπης παρεκάλεσε τὸν Γλάδστωνα νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν Ρῶσσελ καὶ Πάλμεστρον ἵνα περιορισθῶσιν αἱ ζητούμεναι κατεδαφίσεις. Ὁ Γλάδστων ἀπήντησεν εἰς τὸν Τρικούπην ὅτι ἂν αὐτὸς εὑρίσκετο εἰς τὴν ἀρχὴν οὐδεμία κατεδάφισιν θὰ ἐζήτει καὶ θὰ ἔπραττε ἤδη ὅ,τι ἠδύνατο.

Καὶ καθ' ὅλον τὸν Φεβρουάριον 1864 συνεχίσθησαν αἱ συζητήσεις καὶ ὁ Τρικούπης ἀνενδότως ἐπέμενεν εἰς τὸν περιορισμὸν τῶν ἐν Κερκύρᾳ κατεδαφίσεων εἰς μόνον τὸ νησίδιον τοῦ Βίδου. Εἶχεν ἤδη διὰ τῶν ὅσων ἀνέπτυξε παντοῦ ὁ Τρικούπης κατανοηθῆ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀποφευχθῇ ἡ δυσμορφία τῆς Κερκύρας, ἥτις θὰ προέκυπτεν ἐκ τῆς μεταβολῆς εἰς σωρὸς ἐρειπίων τῶν ἐξωραϊζόντων αὐτὴν ὀχυρωμάτων.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου διετυπώθη εἰς τὸν Τρικούπην ἀξίωσις ὅπως οἱ νόμιμοι διάδοχοι τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α' πρεσβεύωσι τὴν θρησκείαν τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς θρησκείας. Ὁ Τρικούπης διεκπεραίωσε τάχιστα τὸ αἴτημα καὶ ὑπέγραψε τὴν 19 Μαρτίου 1864 πρωτόκολλον τῆς ἀποφάσεως.

Συνέχεια εἰς τὴν 4ην Σελίδα

ΤΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ ΣΑΣ ΤΟ ΠΑΛΤΟ ΣΑΣ
ΓΙΑ ΕΝΑ ΤΕΛΕΙΟ ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΕΙΣ ΤΟ
ΜΑΓΙΚΟΝ
ΤΗΛ. 21—18 & 36—11

3 ΚΟΜΨΑ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΑ ΨΥΓΕΙΑ
ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

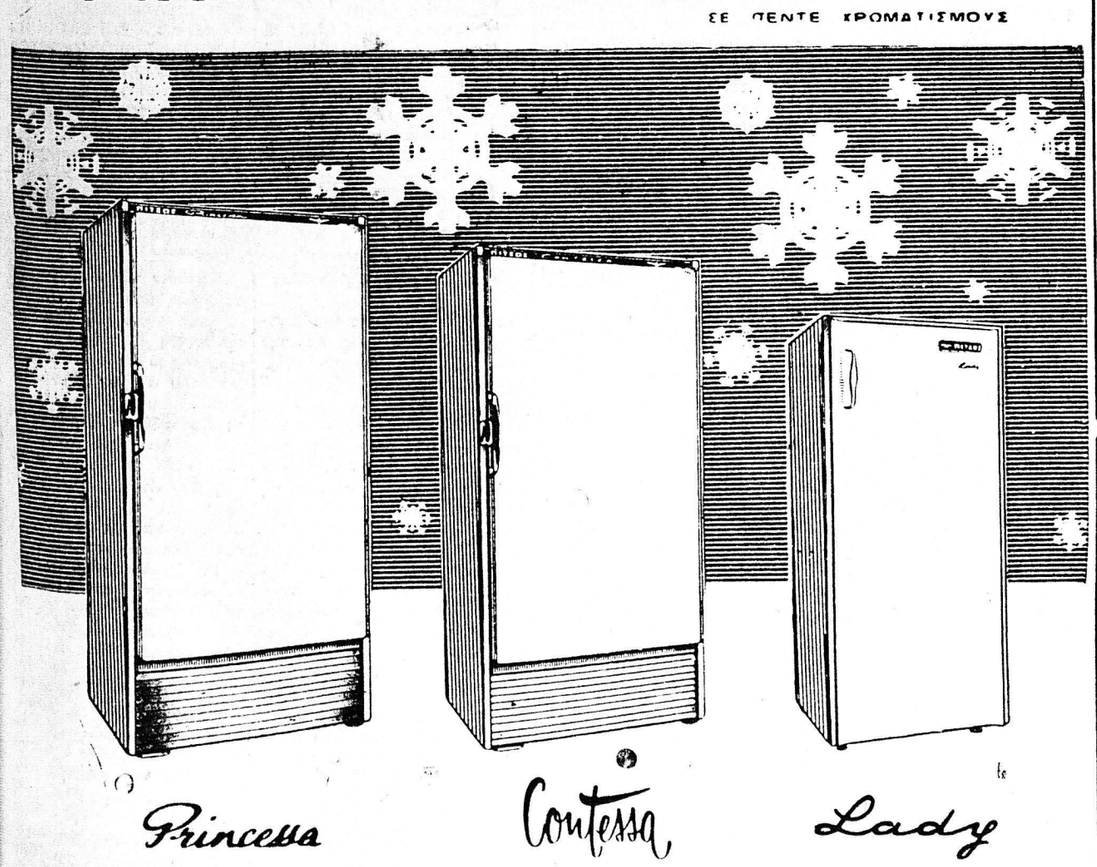

ΠΙΤΣΟΣ
ΑΠΟ ΤΟ 1865 ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟΥ
ΕΚΘΕΣΙΣ - ΠΙΤΣΟΣ
Αντιπρόσωποι ΑΡΓ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ & ΑΝΔΡ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ
ΜΑΙΖΩΝΟΣ 94 — ΠΛΑΤΕΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α' ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 39 — 88

ΤΟ ΠΑΝΑΡΧΑΙΟΝ ΠΕ ΡΙΕΡΓΟΝ ΕΘΙΜΟΝ

ΟΙ ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΗΔΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΥΡΟΒΑΔΙΣΜΑ

Τοῦ κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

Τὸ πανάρχαιον ἔθιμον τῆς πυροβασίας εἰς Θράκην τὸ ὁποῖον ὡς γνωστὸν ἀποτελεῖ ὑπόλειμμα τῶν Διονυσιακῶν μυστηρίων, μὲ χριστιανικὸν περίβλημα καὶ τὸ ὁποῖον, παρ' ὅλον τὸν μακροχρόνιον διωγμόν του ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπέζησε μέχρι σήμερον, τελεῖται κάθε χρόνον τὴν 21ην Μαΐου, ἡμέραν ἑορτῆς τοῦ προστάτου τῶν Ἀναστεναρίων, Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ὑπὸ τῶν Ἀταναστευσάντων ἐκ τῆς Βουλγαρικῆς Θράκης εἰς τὴν Ἑλλάδα, μὲ τὴν συνθήκην τοῦ Βουκουρεστίου, οἵτινες ἐγκατεστάθησαν εἰς χωρία Ἁγία Ἑλένης Σερρῶν, Μελίτης Βερροίας καὶ τὸν Λαγκαδᾶν.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης εἰς ἕν δωμάτιον τῆς οἰκίας τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἀναστεναρίων εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ὑπὸ τοὺς ἤχους λύρας στήνεται χορὸς μεγάλης διαρκείας ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκβάλλουν ἀνάρθρους φωνὰς ἐν εἴδῃ ἀναστεναγμῶν μέχρις ὅτου ἐν καταληπτικῇ καταστάσει πέσουν ἀναίσθητοι εἰς τὸ δάπεδον.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν τῆς τελετῆς σφάζεται ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἀναστεναρίων μόσχος ἐνῶ οἱ λοιποὶ Ἀναστενάρηδες, ψάλλουν διάφορα τροπάρια τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου.

Ἀκολούθως ἀνάπτεται μεγάλη πυρὰ κυκλικοῦ σχήματος διαμέτρου 4—5 μέτρων, ἐν ἀνοικτῷ χώρῳ καὶ ὅταν αὕτη μεταβληθῇ εἰς ἀνθρακίαν πάχους περίπου 4—5 ἑκατοστῶν, τότε ξεκινᾶ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ἀρχηγοῦ ἡ πομπὴ τῆς ὁποίας προηγοῦνται οἱ πυροβαδισταί ἄνδρες καὶ γυναῖκες, οἱ ὁποῖοι καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν χορεύουν διαρκῶς κρατοῦντες σφικτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τίς εἰκόνας τῶν Ἁγίων Κωσταντίνου καὶ Ἑλένης καὶ ἐκβάλλοντες βαθεῖς ἀναστεναγμούς, ἀκολουθοῦν δὲ ὄργανα καὶ ὁ ἀρχηγός καὶ οἱ ἀπόμαχοι ἀναστενάρηδες.

Ὅταν ἡ πομπὴ φθάσῃ πρὸ τῆς πυρᾶς οἱ πυροβαδισταί ἔχουν περιέλθει συνεπείᾳ τοῦ διαίου χοροῦ καὶ τῶν κραυγῶν εἰς κατάστασιν καταληψίας καὶ ἀρχίζουν εἰσερχόμενοι καὶ χορεύοντες ἐπὶ τῆς πυρᾶς ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς λύρας, κρατοῦντες σφιγωτὰ τὰς εἰκόνας, ἐκβάλλοντες ρυθμικοὺς ἀναστεναγμούς ἄχ.. ὄχ.. ἴχ....

Τὸ πυροβάδισμα διαρκεῖ ἀπόδυο δευτρόλεπτα μὲχρι πέντε λεπτῶν, καὶ εἰς τὰ γυμνὰ πέλματα τῶν χορευτῶν οὐδὲν ἔγκαυμα παρατηρεῖται.

Πάμπολλοι ἐπιστήμονες ἔχουν παρακολουθήσῃ τὴν μυστηριακὴ τελετὴ τοῦ πυροβαδίσματος, οἱ ὁποῖοι ἔχουν συγγράψει σχετικῶς σπουδαίας μελέτας εἰς ἀπόδειξιν τῆς συνεχείας τῆς αἰωνίας Ἑλληνικῆς φυλῆς.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ - ΦΟΡΕΜΑΤΑ - ΤΡΕΝΣΚΟΤ
Καὶ ὅλα τὰ ἐνδύματα ὡς καὶ νυφικὰ ἀραχνοϋφαντα καθαρίζονται εἰς τὸ
ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ
ΘΕΟΧΑΡΗ
ΚΟΡΙΝΗΣ Υ 315—τηλ. 36—59
Ἐξυπηρέτησις πελατῶν διὰ τοῦ αὐτοκινήτου μας

ΤΟ ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ κ. Δ. Β. ΣΙΛΕΙΟΥ

Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος

τὸν κ. Ἀρχηγὸν τῆς Ἑνώσεως Κέντρου νὰ χαρακτηρισθῇ ἀδιαλλάκτως ὡς «παράνομος» καὶ μὲ τὸ ἠχηρὸν αὐτὸ τροπάριον τῆς παρανομίας καὶ τῆς Δημοκρατίας ν' ἀναστατωθῇ ἀπὸ τριετίας ὁλόκληρος ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία, μὲ ἐκφράσεις καὶ ἐνεργείας αὐτόχρημα ἀνατρεπτικὰς καὶ ἀπαραδέκτους. Ἐπειδὴ ἐβράδυνε νὰ δεχθῇ εἰς ἀκρόασιν ὁ Βασιλεὺς τὸν ἀνωτέρω Ἀρχηγὸν ἔπρεπεν Οὗτος ν'. ἀποτελέσῃ τὸν στόχον μιᾶς προσωπικῆς καὶ ἀπρεπεστάτης ἐπιθέσεώς Του, πολιτικοῦ χαρακτῆρος. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀνώτατος Ἄρχων περιέβαλε καὶ περιβάλλει μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην Του μίαν Κυβέρνησιν, τὴν ὁποίαν στηρίζει ἡ πλειοψηφία τῆς Βουλῆς καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ λαοῦ μας διὰ τὴν τεραστίαν ὑπὲρ αὐτοῦ δημιουργίαν της, ἔπρεπε ν' ἀποτελέσῃ τὸν στόχον μιᾶς προσωπικῆς καὶ ἀπρεπεστάτης δυσφημήσεως, καθ' ὅν χρόνον Οὗτος, λόγῳ τῆς ὑψηλῆς θεσέως Του, δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ προσωπικῶς καὶ ν' ἀμυνθῇ ὅπως ὅλοι μας.

Καὶ ἔπρεπεν ὁ Βασιλεύς, ὁλονὲν νὰ σιωπᾷ εἰς τὰς συνεχιζομένας αὐτὰς ἐπιθέσεις, τοὺς ἐκβιασμοὺς καὶ τὰς δυσφημήσεις.

Ὁ γράφων, ἀνέκαθεν φιλελεύθερος καὶ σοσιαλιστής, ἀλλὰ διατηρῶν τὴν πολιτικήν ἀνεξαρτησίαν του, διά νὰ δύναται νὰ λέγῃ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ὑπηρετῇ τὴν Πατρίδα του, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ὀλίγων δυνάμεών του, δὲν δέχεται νὰ συγκαταλέγεται μεταξύ τοῦ ἀγελαίου ἐκείνου κόσμου, πού συντάσσεται πάντοτε καί τυφλῶς μὲ τό Κόμμα. Οὕτω οὐδείς καλῆς πίστεως ἄνθρωπος θά ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ τὴν ἔντιμον πενίαν, τὴν κοινωνικὴν εὐπρέπειαν, τούς ὡραίους λόγους καί τάς ὡραιοτέρας.... χειρονομίας τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἑνώσεως Κεντρου. Ἀλλ' αὐτά σήμερον δὲν ἀρκοῦν. Διότι ἡ χειμαζομένη χώρα μας ἔχει ἐπείγουσαν ἀνάγκην ἑνός ρεαλιστοῦ ἀναμορφωτοῦ Κυβερνήτου τῆς μορφῆς τοῦ προμνησθέν τος ἄρθρου μου. Οὐδείς ἐπίσης ἀρνεῖται τά τυχόν σφάλματα τοῦ κ. Καραμανλῆ, κατά τό στάδιον τῆς χειμαρρώδους ἐξορμήσεώς του καί ὑπό τάς ἀδιαλείπτους παρενοχλήσεις μιᾶς ἀνάνδρου Ἀντιπολιτεύσεως. Ἀλλ' ἡ γλῶσσα τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἑνώσεως Κέντρου δὲν εἶναι γλῶσσα Πολιτικοῦ Ἀρχηγοῦ, ἑνός ἱστορικοῦ κόμματος μὲ πληθώραν ἀνδρῶν περιωπῆς. Μέ τήν ἐλευθερίαν, πού τοῦ παρέχεται μετατρέπεται εἰς γλῶσσαν αὐτόχρημα ἀνατρεπτικήν καί ἀπαράδεκτον.

Ἐνῶ ἰσχυρίζεται, ὅτι δὲν θέτει καθεστωτικόν ζήτημα καταρρακώνει ἐν τούτοις τό πρόσωπον τοῦ Βασιλέως καί κλονίζει τόν βασιλικόν μας θεσμόν διά νά κορέσῃ τό πολιτικόν του πάθος καί τάς ἀπαραδέκτους φιλοδοξίας του. Ὁ κ. Ἀρχηγός τῆς Ἑνώσεως Κέντρου μὲ τούς ὡραίους λόγους του δημιουργεῖ μίαν ὀχλοβοήν ἀγελαίων ἀνθρώπων, τήν ὁποίαν ἐμφανίζει ὡς λαϊκήν κατακραυγήν ἐναντίον τοῦ Βασιλέως μας καί τῆς Κυβερνήσεώς μας. Οἱ ὀλίγοι αὐτοί ἄνθρωποι μὲ πρόδηλον κακότητα δὲν ἀφῆκαν εὐκαιρίαν νά μή καταπικράνουν τήν Βασιλικήν μας Οἰκογένειαν ἀκόμη καί εἰς ἐπισήμους στιγμάς Ἐθνικῶν ἑορτῶν καί ἐνώπιον ξένων Ὑψηλῶν Προσωπικοτήτων. Δὲν ἀφῆκαν ἡσυχον διά τοῦ ἀχαλινώτου Τύπου των καί αὐτόν ἀκόμη τόν οἰκογενειακόν βίον τῆς Βασιλικῆς μας Οἰκογενείας καί ἐπί ἐκτάκτως ἀκόμη λεπτῶν οἰκογενειακῶν Της ὑποθέσεων. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί δὲν ἐφείσθησαν οὔτε τῶν ἀκαταπονήτων μόχθων τῆς Βασιλίσσης μας εἰς εὐαγεῖς προσπαθείας Της. Καί ὅμως, εἶναι γνωστόν ὅτι ἡ Ἀνασσα μὲ τάς προσωπικάς Της μερίμνας, τάς ἀρετάς Της καί τάς οἰκογενειακάς Της παραδόσεις, ἐδημιούργησε μίαν ὑποδειγματικήν Ἑλληνικήν Οἰκογένειαν ἀρετῆς, ἐργατικότητος καί θυσιῶν.

Ὁ κ. Ἀρχηγός τῆς Ἑνώσεως Κέντρου καταχρώμενος τῆς ἐλευθερίας πού τοῦ παρέχεται, ἐξωθεῖ τόν Τύπον εἰς ἀσυνήθεις ἐκτραχηλισμούς καί τάς διαφόρους τάξεις εἰς ἀπεργίας. Συντάσσεται μὲ κάθε δυσηρεστημένον, καταλύων οὕτω τόν σεβασμόν τοῦ λαοῦ μας, πρός τάς δημοσίας Ἀρχάς καί τούς Νόμους τοῦ Κράτους ἀλλά καταλύων, διά τοῦ φιλικοῦ του Τύπου, καί αὐτόν ἀκόμη τόν στοιχειώδη σεβασμόν πρός τό πρόσωπον τοῦ Βασιλέως μας καί τῆς Βασιλικῆς μας Οἰκογενείας.

Δὲν γνωρίζω, ἄν οἱ κομμουνισταί θά ἠδύναντο νά ἐπιφέρουν μεγαλύτερα δεινά εἰς τήν χώραν μας, ἀπό ὅσα ἐπέφερεν ἕως τώρα ὁ κ. Ἀρχηγός τῆς Ἑνώσεως Κέντρου.

Ἀλλά δὲν εἶναι, νομίζω, παραδεκτόν αἱ διάφοροι προσωπικότητες τῆς χώρας μας ν' ἀφήσουν ἐπί πλέον ἀνυπεράπιστον καί ἔκθετον τόν Ἀνωτατόν μας Ἄρχοντα, θοράν τῆς γλώσσης τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἑνώσεως Κέντρου. Φρονῶ, ὅτι ὁ ἠθικός καί μορφωμένος κόσμος τῆς κοινωνίας μας θά πρέπει, ἀνεξαρτήτως πολιτικῆς τοποθετήσεως, νά λάβῃ θέσιν εἰς τήν ἀφόρητον αὐτήν κατάστασιν, πού ἐδημιούργησεν εἰς τόν τόπον μας ὁ κ. Ἀρχηγός τῆς Ἑνώσεως Κέντρου. Νά τόν ἀποδοκιμάσῃ ἐνεργῶς καί ὁμοθυμαδόν καί ν' ἀποδώσῃ τιμάς ἀλλά καί τήν ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην πρός τόν Βασιλέα μας καί τόν Πρωθυπουργόν Του.

ΔΗΜ. Π. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΨΥΓΕΙΑ PHILIPS
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΑΦΟΙ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΙ
Ρήγα Φερραίου 95, τηλ. 25—00

Ἀπάντησις εἰς παραλείψεις καὶ ἀνακριβείας

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ, ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Τοῦ ἐπί λεκτου συμπολίτου μας κ. ΔΗΜ. ΤΟΦΑΛΟΥ

Ὁ γράφων εἰς ἐφημερίδα τῶν Πατρῶν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου 4 Μαΐου 1963 εἰς τάς στήλας «ΕΔΩ ΚΙ. ΕΚΕΙ» διά τόν Ἱερόν χῶρον τῆς Ὀλυμπίας, πού ἐτελεῖτο κατά τήν ἀρχαιότητα ἡ μεγαλυτέρα καί λαμπροτέρα ἑορτή τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, ἀναφέρει διά τό μουσεῖον τό ὁποῖον ἵδρυσεν ὁ εὐγενέστατος φίλαθλος κ. Γεώργιος Παπαστεφάνου, διά Φιλαθλητικοὺς σκοπούς συμπληρωματικῶς ἐκθέτει διάφορα ἀναμνηστικά ἀντικείμενα τῶν νευτέρων Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων καί ἀναφέρει διά τούς Πατρινούς Ὀλυμπιονίκας.

Ἐδῶ ὅμως φαίνεται ὅτι παραλείπεται μία ἱστορική ἀλήθεια. Ἀναφέρει ὡς Πατρινόν Ὀλυμπιονίκην τόν ἀείμνηστον Τσικλητῆραν. Θά ἦτο μεγάλη τιμὴ διὰ τὴν Παλαιὰν Πάτραν ἐὰν ὁ Τσικλητῆρας ἦτο Πατρεύς. Οὗτος ὅμως κατήγετο ἀπό τήν Πύλον τῆς Μεσσηνίας καί ἦτο μέλλος καί Ἀθλητής τοῦ ἐνδόξου Πανελληνίου Ἀθλητικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, ἐλέγετο Κωνσταντῖνος καί ἐνίκησε εἰς τό ἅλμα εἰς ὕψος ἄνευ φορᾶς, εἰς τούς Ὀλυμπιακούς ἀγῶνας τῆς Στολχόμης τό 1. 912, ἀνακηρυχθείς πρῶτος Ὀλυμπιονίκης.